

Hồi 39

Vạn Niên Kim Lý

Nhất Thốc Dã Tẩu vội vã xoay người một vòng, dùng thị lực và thính lực dò xét bốn hướng, lão lập tức nhận định ra rằng trong vòng mấy chục trượng chung quanh, không có bóng của địch thủ.

Hiển nhiên là Tử Lăng bất thần ngã xuống, không phải do địch thủ ám toán.

Hai người vội vã bước tới, khẽ nâng chàng dậy.

Tử Lăng đã hôn mê bất tỉnh, mặt đỏ như gấc chín, đầu nóng như lửa đốt, hơi thở cấp bách dồn dập xem ra vẻ nguy kịch vô cùng.

Nhất Thốc Dã Tẩu nheo mày thốt:

- Phàm một kẻ võ công tinh thông như Văn tiểu hiệp, cơ thể đã rắn chắc, nóng và lạnh không xâm nhập. Dù cho chẳng may lâm bệnh đi nữa, cũng không phải trong khoảnh khắc mà nguy kịch như thế này.

Đầy vẻ lo lắng và sợ hãi, Giang Thu Lăng vội vã trả lời.

- Thưa lão bá! Chẳng hay lão bá hiện giờ có phương pháp nào để điều trị cho chàng không?

Lão già chậm rãi đáp:

- Lão phu đã xem qua Văn tiểu hiệp chẳng có ngoại thương, tức nhiên cậu ấy bị nhiễm độc nội thương. Như thế thì phải hỏi xem cậu ấy, coi thời gian và mức độ của sự thụ thương rồi mới tìm phương pháp chữa trị được.

- Nhưng chàng đã hôn mê, chúng mình làm sao để hỏi dò cho ra manh mối?

- Lão phu có một biện pháp, nhưng không dám khinh suất sử dụng. Trong mình lão phu hiện giờ có ba viên Cửu Chuyển Hoàn, thuốc này có một công lực đặc biệt là dù cho một người lâm bệnh nặng đi mấy, sau khi uống nói vào sẽ hồi tỉnh lại tức khắc, nhưng... sự hồi tỉnh này chỉ trong khoảnh khắc mà thôi.

Giang Thu Lăng vội vã đáp:

- Như thế lại càng hay, vì tối thiểu chúng mình cũng có thể dò xét được nguyên do căn bệnh của chàng.

Nhất Thốc Dã Tẩu chậm rãi đáp:

- Chuyện đâu phải dễ dàng như thế, sau khi được lực tiêu tan rồi hôn mê trở lại, bệnh trạng sẽ vì đó mà gia tăng trầm trọng hơn, có thể sinh mạng của bệnh nhân sẽ vì đó mà rút ngắn.

Sau giây phút suy nghĩ, Giang Thu Lăng cương quyết nói:

- Hãy cho chàng uống vào đi, thừa lão bá! Như thế còn hơn là chúng mình ngồi đây chờ một cách tuyệt vọng.

Lão già gật đầu đồng ý.

Sau khi cho Tử Lăng uống vào một hoàn thuốc đỏ thắm từ trong lọ trắng của rút ra ở túi của lão. Quả nhiên được lực như thần. Sau một vài cử động cựa quậy, Tử Lăng lập tức hồi tỉnh.

Giang Thu Lăng mừng rỡ rú to lên:

- Lăng ca! Anh đã làm tôi sợ hết hồn, tại sao anh đột nhiên ngã vật xuống, rồi hôn mê bất tỉnh như thế?

Tử Lăng lộ vẻ ngơ ngác:

- Thành linh ngã xuống rồi hôn mê, tôi cũng không hiểu nguyên nhân do tại sao.

Nhất Thốc Dã Tẩu tiếp lời xen vào:

- Văn tiểu hiệp hãy nhớ kỹ lại xem, bệnh tình của cậu, theo kinh nghiệm của lão phu, thì nguyên do là vì nhiễm độc nội thương. Gần đây cậu có bị nhiễm độc một phần nào, mà chưa được hóa giải hay không?

Tử Lăng vụt vỗ trán kêu to:

- Phải rồi! Tôi nhớ lại rồi...

Tử Lăng thở dài, đoạn đem sự gặp gỡ của chàng và hai bộ xương khô phun độc, ở trước ngôi chùa Huyền Thiên Thiền Tự, thuật lại cho hai người nghe.

Nhất Thốc Dã Tẩu vội vã gắng hỏi:

- Khi nhiễm độc lần thứ hai, Văn tiểu hiệp có vận công thí nghiệm thử xem khí huyết trong châu thân có gì khác lạ không?

- Thừa lão tiền bối, khi ấy tôi có cảm giác thấy một luồng kinh lực khác thường, nhưng không bao lâu, tự nhiên nó tiêu tan mất hết, và vì chuyện xảy ra dồn dập, nên tôi gạt bỏ việc ấy sang một bên và không để ý đến nó.

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm ngâm thở dài.

- Như thế thì độc tố đã thâm nhập vào cốt tủy của cậu rồi.

Giang Thu Lăng vội hỏi:

- Lão bá, thế thì chàng đã bị nhiễm phải độc gì?

Nhất Thốc Dã Tẩu lo lắng đáp:

- Thi Độc.

Tử Lăng trầm ngâm giây lát đoạn thốt:

- Theo kinh nghiệm tôi từng thấy, sự nguy hại của Thi Độc vượt qua tất cả độc dược trên thế gian này. Khi bị trúng phải, trong khoảnh khắc thể xác có thể tan biến thành nước, thế mà tại sao tại hạ lại chịu đựng được những bao nhiêu thời giờ? Mãi đến bây giờ mới bộc phát?

Nhất Thốc Dã Tẩu gật đầu đáp:

- Mặc dù như tiểu hiệp vừa bảo, nhưng Thi Độc cũng chia ra mạnh, yếu, nặng, nhẹ nhiều loại. Những bộ xương khô ấy đang còn trong vòng thí nghiệm, nên nó chứa những độc tố yếu lại nhẹ. Lại thêm vào đấy công lực có sẵn trong người của tiểu hiệp rất thâm hậu, cho nên một khi độc tố thâm nhập, nội lực của bản thân cậu đè nén và giữ chặt nó trong cốt tủy, trong cấp thời chưa thể bạo phát. Nếu chẳng có biến cố ở Tử Vong Động, thì bệnh trạng của cậu rất có thể duy trì thêm vài hôm nữa mới bộc phát.

Văn Tử Lăng đau đớn thở dài:

- Mạng số do trời định, dù có cưỡng cầu cũng vô ích.

Vừa nói đến đây, đôi vai chàng rung rung, rồi thỉnh thoảng ngã vật xuống bất tỉnh nhân sự.

Giang Thu Lăng hoảng hốt, vội ôm chàng trai trẻ vào lòng, nước mắt như mưa, nàng ngược mặt nhìn lão già, nức nở khẩn cầu:

- Lão bá! Còn phương pháp nào để cứu chàng thoát chết hay không?

- Nếu cứu được tiểu hiệp, lão phu chẳng lẽ đành khoanh tay đứng nhìn hay sao? À này! Còn một biện pháp cuối cùng là Dĩ Độc Công Độc, nghĩa là đem Thi Độc Dược cho cậu ấy uống thêm vào...

Sắc diện của Giang Thu Lãng bỗng nhiên nổi lên một luồng hy vọng:

- Thế ra tính mạng của chàng có thể cứu sống được hả lão bá?

Nhất Thốc Dã Tẩu trầm ngâm đáp:

- Tuy có thể duy trì mạng sống, nhưng Văn tiểu hiệp sẽ vì thế mà biến thành một độc nhân, suốt đời dùng độc dược làm thực phẩm, không còn sử dụng những thực phẩm của nhân gian này, điều quan trọng là trọn đời không tiếp xúc với nữ giới nữa.

Giang Thu Lãng sa sầm nét mặt, mặc nhiên nín lặng.

Lão già trầm ngâm giây lát, rồi tiếp:

- Biện pháp này chắc cô nương không đồng ý. Còn Văn tiểu hiệp, một khi tỉnh lại, chắc cũng không chấp nhận một đời sống nửa người nửa quỷ ấy.

Giang Thu Lãng ôm mặt khóc nức nở.

Lão già bồi hồi cảm động, tay chấp vào hông, bắn khoăn tới lui đếm bước.

Bỗng nhiên...

Lão vụt đứng dừng lại, tay vỗ vào trán đánh "đét" một tiếng thật to, vừa kêu lên:

- Có rồi...! Có rồi...!

Đôi mắt mờ lẹ và khăn trương nhìn lão già, Giang Thu Lãng vội hỏi:

- Lão bá có phương pháp giải cứu rồi ư...?

Nhất Thốc Dã Tẩu gật đầu:

- Đúng như vậy! Nhưng hy vọng rất mỏng manh, có thể cho rằng không dễ gì thành tựu được. Nhưng... đã đến nước này, chúng mình cũng đánh liều thử xem.

Giang Thu Lãng phấn khởi thốt:

- Ô! Nếu chúng mình chịu cố gắng, thì dù cho sự việc có khó khăn mấy, tôi tin rằng có thể đạt được lắm chứ.

Lão già chậm rãi thốt:

- Trên Hạng Vân Phong của dãy Ngoại Hoang Sơn, có một cổ viện tên là Thất Xảo Thiền Viện. Chủ nhân của tòa cổ viện ấy là Liên Tâm Lão Ni cô. Sau thiền viện ấy có một giếng cổ, trong ấy có nuôi mấy con Vạn Niên Kim Lý, nếu được một con đem nấu nước mà uống vào thì tất cả Thi Độc đều có thể hóa giải tiêu tan.

Một nguồn hy vọng tràn ngập cả tâm hồn thiếu nữ.

- Thế thì chàng có thể qua được tai nạn. Lão bá, Vạn Niên Kim Lý chắc chắn giải được Thi Độc chứ?

- Nếu không biết rõ, lão phu đâu dám mở miệng nói càn. Nhưng lão phu vừa nói qua, hy vọng được con vật ấy trên tay thật là rất ít.

Thiếu nữ với một giọng đầy tin tưởng:

- Chủ nhân của viện ấy là một ni cô, lẽ đương nhiên với lòng từ bi bác ái của một phật môn đệ tử, tôi nghĩ rằng bà ấy chắc không tiếc gì một vật để đổi lấy một sinh mạng của một thiếu niên tài hoa phong nhã như vậy.

Lão già lắc đầu đáp:

- Việc đời đâu có đơn giản như thiện ý của cô nương tưởng. Phải biết rằng, Vạn Niên Kim Lý là một vật quý báu nhất đời, tính tình của Liên Tâm Lão Ni cô lại cực kỳ cổ quái, thực là một bà trời đánh không chết, cho nên rất ít người lay chuyển được lòng ích kỷ của bà ta.

- Thế ra võ công của lão ni cô chắc là cao siêu lắm hả lão bá?

- Theo thiện ý của lão phu có lẽ là phải thế...! Lão còn nhớ, độ bảy tám năm về trước, Tán Môn Ngũ Hồ ở vùng Mạc Bắc và bọn Âm Sơn Thất Diệu định hợp tác, ý định đột nhập và Thất Xảo Thiền Viện để chiếm đoạt những con Vạn Niên Kim Lý, nhưng kết cuộc là cả bọn bị giam cầm ở trước Thất Xảo Thiền Viện những bốn mươi chín ngày trời.

Giang Thu Lăng ngạc nhiên nheo mày:

-Ồ! Thế ra họ chiếm đoạt không được con vật quý báu ấy hả lão bá?

Lão già gật đầu rồi tiếp:

-Ồ! Cô nương tưởng đâu dễ dàng đấy ư! Khi bọn họ cả thảy mười hai người vừa đặt chân đến trước Thất Xảo Thiền Viện thì họ gặp phải một luồng sương mù dày đặc, không những họ không tìm gặp sơn môn của tòa thiền viện mà đến những sơn lộ họ cũng không sao nom thấy. Sau khi quanh đi lộn lại nhiều ngày, cố tìm nhưng chẳng có lối ra, dưới sự cơ hàn bức bách, họ đành nằm nghèo dưới đất chờ chết. Mặc dù họ đều là những tay võ lâm

cao thủ, nhưng dưới sự đối khổ những bốn mươi chín ngày chẵn, bảo sao họ không thúc thủ chịu phép. Đến ngày thứ bốn mươi chín, thì bỗng nhiên mù tan trời tạnh.

Giang Thu Lăng vội xen vào:

- Trong rừng núi âm u, sương mù bao phủ là việc rất thường, tại sao lại có thể cho rằng việc ấy là do bàn tay của Liên Tâm Lão Ni tạo nên hử lão bá?

Lão già gật đầu tiếp:

- Cũng có nhiều người thắc mắc về vấn đề ấy. Nhưng có hai việc lạ thường mà làm cho họ phải kinh tâm táng đởm, lòng tham của họ tiêu tan và nhanh chóng từ giả rút lui. Điểm thứ nhất, sau khi đi quanh quần bốn mươi chín ngày, đến lúc mù tan trời tạnh mới phát giác ra rằng họ đang nằm ngheo trước cửa sơn môn của tòa thiền viện. Và điểm thứ hai là trước cổng, có người đã để sẵn một nồi cháo nóng, và mười hai bộ chén đĩa. Nếu không có sẵn thực phẩm ấy, bọn họ làm gì có sức nữa để thoát thân.

Giang Thu Lăng thở dài rồi thốt:

- Dù sao đi nữa, đã có sẵn một sinh lộ, tôi nhất định cố gắng thử xem.

Nàng buồn rầu nhìn Tử Lăng, rồi thốt:

- Nhưng... không biết chàng có thể chịu đựng được bao nhiêu ngày nữa?

Lão già trầm ngâm đáp:

- Thi Độc đã bộc phát, sợ e khó duy trì được lâu. Thôi được! Cô nương nhất định phải đi Ngoại Hoang Sơn để lão phụ tiếp cho một tay.

Nói xong lão liền đưa tay hữu ra, điểm vào mạch huyệt nơi lưng của Tử Lăng nhiều lần.

- o O o -